

[Finansministeren.]

sammen med Venstrepartiet havde Ansvaret for Finansloven. Da fandtes der aldrig den Slags Reserver.

Landbrugsministeren (Bording): Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller gjorde for et Øjeblik siden Forsøg paa at fralægge der konervative Parti Ansvaret for, at Krisehjælpen til Landbrugerne ikke bliver forlænget. Jeg tror, det vil være umuligt for det ærede Medlem at fralægge sig dette Ansvar. Det ærede Medlem sagde, at det var Regeringens Skyld, for det første fordi de Beregninger, der var foretaget, var forkerte. Jeg maa gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at det var ganske umuligt den Gang at foretage Beregninger, der var fuldkommen sikre, ja, endog blot nogenlunde at sige, hvor mange Penge der skulde bruges, og derfor blev det fastslaaet i Loven, at der skulde gives indtil 2 pCt. og et Beløb paa 30 Mill. Kr., og jeg sagde udtrykkeligt under Behandlingen, at det var umuligt at garantere, at de kunde faa de 2 pCt., og jeg tilføjede, at efter at man var gaaet ind for det, som Husmændene havde krævet, at den løse Gæld skulde medregnes, vilde det være endnu vanskeligere at garantere noget saadant. Dernæst sagde det ærede Medlem, at i det Forslag, som var fremsat fra min Side nu, om en Forlængelse af Kriselovene, var der foretaget Ændringer, som gjorde, at Forslaget blev uantageligt. Jeg maa dertil sige, at ingen kan paa-staa, at de Ændringer, der er foretaget fra min Side, ikke er fuldt saglige, saaledes som Krisen har udviklet sig siden Oktober. Enhver maa erkende, at derved er den i højere Grad blevet en Krise, der rammer de mindre Landbrugere langt haardere end i Oktober, hvorimod det samme ikke kan siges for de større Landbrugeres Vedkommende. Derfor var det ikke alene saglig rigtigt, men efter min Mening en Pligt for mig at ændre Forslaget saaledes, at man begrænsede Lettelsen til de større Landbrugere og gav det som Tillæg til de mindre Landbrugere.

Men det ærede Medlem ved jo ogsaa, at da vi under Forhandlingerne om Sagen blev stillet overfor, at paa det Punkt var det umuligt, at de Konservative vilde gaa med til nogen Ændring, saa maatte man fortsætte efter de samme Retningslinier, de samme Principper, de samme Regler, som blev nedlagt i Loven af 19. Oktober.

Og saa ved det ærede Medlem ogsaa, at skønt vi hævdede, at det var ikke sagligt rigtigt, saa frafaldt vi, af Hensyn til det

politisk nødvendige i at faa Loven gennemført, Kravet om disse saglige Ændringer og gik med til, hvis de Konservative saa vilde yde Medvirkning til Lovens Gennemførelse, at fortsætte efter de Regler, der er nedlagt i Loven af 19. Oktober.

Men det var ikke paa det Punkt, det strandede. Det ærede Medlem ved ogsaa, at naar det strandede, saa var det ikke, fordi vi ikke var enige om selve Kriselovens Fortsættelse, men saa var det, fordi de Konservative stillede det bestemte og ufravigelige Krav, at man samtidig skulde give Lettelse i de faste Ejendomsskatter, baade til de kriseramte og til de ikke kriseramte, baade til de fattige og til de velhavende Landmænd. Man kan indtage det Standpunkt, at et saadant Krav er rimeligt og rigtigt, men det ærede Medlem ved, at vi mener, det er urigtigt. Man kan strides om dets Rigtighed længe eller kort, som man nu ønsker det, men det er absolut ikke et Krav, man kan stille som Betingelse for at gennemføre noget, som man gik med til at gennemføre i Oktober, og saa bagefter sige, at man ikke har noget Ansvar for, at der ikke blev gennemført noget.

Man opstiller her et Krav, som slet ingen Forbindelse har med det foreliggende, og som efter een Opfattelse kan være berettiget, efter en anden Opfattelse uberettiget, men der er ikke nogen absolut Nødvendighed for at kæde disse to Ting sammen, og derfor er det det ærede Medlems Parti, der helt og fuldt har Ansvaret for, at Forhandlingerne strandede.

Selvfølgelig kan man ikke fralægge Partiet Venstre noget Ansvar, men dette Parti har nu en Gang sat sig udenfor enhver fornuftig Lovgivning med Hensyn til Støtte til Landbruget, saa det er vi efterhaanden blevet vant til.

Korsgaard: Til den højtærede Finansminister vil jeg gerne først gøre den personlige Bemærkning, at jeg naturligvis ikke beskylder ham for personligt at have gjort noget, der var forkert — man kan jo kun være eet Sted —, men jeg kalder det for en urimelig Ting, at forskellige Lovforslag, som begge udkræver Finansministerens Nærværelse, behandles i begge Rigsdagens Ting paa samme Tid. Jeg maa i hvert Fald hævde, at Forslag af en saa vidtrækkende økonomisk Betydning som det, der foreligger til Behandling her, berettiger til at forlange, at Finansministeren er til Stede.

Den højtærede Finansminister udtalte, at det konservative Parti som saadant og den konservative Presse har gjort, hvad de